

ma siinna soitsin, ka Fibbard, ja siin en veel
rahha pealegi. Sedda keik on mere aus
meel meile kasuks saatnud. Kül se on
tõsī, ramato fees olli paljo ennam, kui min-
na ollen sonud, ogga nende wie rubla pā-
ras, mis mulle nūud õigussega on, ma rō-
mustan ennast sūddanest, ning Jummal
watab armolikult, minno peale, ja laseb
mulke sedda siigida, ja minna ellan ning
surren sedl jutes rakhoga ja rōõmsaste, ja
se on ennam, kui kolm sadja rubla, mis
ma kui warras peaksin varjule hoidma, ja
mis Jummal aarm ja tema õnnis ta nist
minnust õwu wottaksid, ja veel surma sün-
gi peale mind selle vige Rohko moissita eest
teressid kattma ja verrisema.

Armas taat! ütles piisuke Lorets, nūud
ma tahhan keik, mis ma jal leian, nouda
jolle selle kätte sata, kelle omma se on, kui
ma ka mitte Fibbard se eest ei saaks, muido

ei

ei wottaks Jummal miste armesinne irinns
wasto olla, ja mulle ed olleks mite rahho
sūddames.

De sedda mo piisuke! ütles issa, seit
piisut õigussega sadab ennam õnnistust
siin, ja seal ümas, kui paljo ille kohtus-
sega mis meid siin mitte õnsaks ei te, ja
igaaveses ellus meid hukkatab. Poeg
wottis omma moistlikko ja hea issa oppe-
tuse ja maenitlusse járrele tehba, ja sai
rikkaks, ja õnnistud mehheks, kes julaste,
ja rōõmsaste omma surma peale mōises,
ja illa rahbul olt.